

fra den anden Side ogsaa, og der skal en vis Øvelse til at læse saadanne Indlæg med den Forstand, de skulle læses med. Jeg kan efter det, der hidtil er fremkommet, ikke erkende, at Sagen endnu er saaledes udprocederet, at man virkelig kan fælde en begrundet Døm. Jeg vil spørge enhver, der har sat sig grundigt ind i denne Sag, om han med Haanden paa Hjertet vil sige, at han paa det foreliggende Grundlag vilde kunne fælde en retfærdig Døm. Hvis der var Dømmere her til Stede, vilde jeg spørge dem, om de paa Grundlag af de foreliggende Akter vilde være i Stand til at fælde den samme Afgørelse, som den højtærede Minister har truffet i Affæren Muus. Jeg tror, at hvis der var saadanne Dømmere til Stede, vilde de sige: Vi kunne ikke paa dette Grundlag afdage den samme Kendelse, som Ministeren har afsagt. Derfor staar det endnu for os saaledes, at vi maa kræve denne Sag nøjere undersøgt, inden vi kunne tage endelig Stilling til den, inden vi kunne godkende den højtærede Ministers Afgørelse.

I vor Stilling ligger ikke noget som helst Angreb paa Ministeren for at optræde overfor Embedsmænd med tilbørlig Fasthed. Den højtærede Minister mente, at den mindre klare Stilling, vi havde indtaget i denne Sag, var paavirket af Affæren Sylow, og værgede sig mod den Beskyldning, vi havde rettet mod ham for i sin Afgørelse af Affæren Muus at være paavirket af sin Afgørelse i Sylow-Affæren. Den højtærede Minister værgede sig paa den Maade, at han sagde: Nej, det er jer selv, der have ladet jeres Stilling i Muus-Affæren afhænge af min Afgørelse i Sagen om Sylow. Jeg skal ikke benægte, at disse to Ting have nogen Forbindelse med hinanden. Hvis den højtærede Minister i Spørgsmaalet Muus havde truffet den samme Afgørelse som i Affæren Sylow og ladet sig nøje med en vag Misbilligelse, kunde vi dertil have sagt: Ministeren optræder ikke med tilbørlig Fasthed overfor Embedsmændene, han lader i for høj Grad Embedsmændene skalte og valte, som de ville. Det kunde vi have bebrejdet den højtærede Minister. Men naar vi se, at han i det ene Tilfælde nøjes med en vag Misbilligelse, medens han i det andet Tilfælde farer frem med al den Strenghed, kan han, blive vi naturligt noget mistænksomme, saa komme vi naturligt til at opstille Spørgsmaalet: Mon ikke der er en anden Grund til denne Ministerens forskellige Optræden i de to Sager end den, som ligger lige for. Ønsket om at gøre Ret og Skel til alle Sider?

Jeg maa paa egne og mit Partis Vegne

endnu sige, at vi maa kræve en Undersøgelse af denne Sag. Hvorledes det skal ske, forbeholde vi os at fremkomme med efter den Forhandling, som endnu maatte finde Sted om denne Sag. Navnlig ville vi afvente, hvilken Stilling Ordførerne for Forespørgerne, som jo repræsenterer Flertallet i denne Sal, vilde indtage. Derefter ville vi rette vor Stilling. Skulde der intet fremkomme fra den Side, skulde det for Flertallet være Formaalet, at der intet som helst skal udtales fra Tingets Side i denne Sag, forbeholde vi os at fremkomme med Forslag til en Udtalelse.

Ellinger: Jeg kan vedblivende ikke se, at det havde været nødvendigt for den højtærede Minister i Gaar at fremdrage og yderligere bevise Langhoffs Drikfærdighed, i Særdeleshed da man nu siger, at der har spillet et andet og ukendt Moment med ind, og man derfor ikke er i Stand til fuldt ud at bedømme disse Forhold. Det forekommer mig, det havde været tilstrækkeligt, at Ministeren havde henvist til de to Kendgerninger, at Langhoff efter Forhørens Afslutning har taget sin Afsked, og at han har taget den Sag tilbage, som han havde anlagt mod Redaktør Reventlow.

Med Hensyn til Redegørelsen siger den højtærede Minister, at den er et Referat af Sagens faktiske Omstændigheder, og man maa hellere straks komme med alt. Jeg har i Gaar bestemt bestridt, at Redegørelsen er et Referat af Sagens faktiske Omstændigheder, og den højtærede Minister har ogsaa bestridt det. Han har nemlig i Gaar og i Dag, to Gange, paavist en bestemt Passus af en Erklæring, som Dr. Muus havde indsendt, og som han selv tillægger en meget stor Betydning. Men er den af en afgørende Betydning for selve Sagens Oplysning, hvorfor findes den saa ikke i Redegørelsen? Altsaa, den højtærede Minister er ikke straks kommen frem med alt, og Redegørelsen er ikke et Referat af de faktiske Omstændigheder. Denne Udtalelse af Dr. Muus' Skrivelse anfører den højtærede Minister som et Bevis for, at Dr. Muus i Fjor maa være kommen til det Resultat, at Langhoff gjorde sig skyldig i Misbrug af Alkohol. Men saa maa man først vide, om Dr. Muus, efter at have set paa Forhørene, er kommen til det Resultat, at Langhoff havde gjort sig skyldig i Misbrug af Alkohol. Foruden dette betyder det nemlig ingenting. Det er, som jeg sagde i Gaar: For saa vidt Forhørene, hvad jeg gaar ud fra, give et Billæde af, at Dr. Langhoff har gjort sig skyldig i det, vi og vel de fleste Mennesker kalde Misbrug af Alkohol,